

Under skoven danser vi

Trine V. Ipsen

Under skoven danser vi
Af Trine V. Ipsen

Læseprøve af 1. udgave 2017

Redaktør | Mie Møller Bie

Omslag | Dina Hvidgaard

Opsætning | Diana Sørensen

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Trine V. Ipsen

*Under skoven
danser vi*

DreamLitt

Til far

*Selvom du ikke kan læse med,
er koldbloddyrene og skoven
frem for alt til dig.*

PROLOG

„Jeg fortæller dig sandheden.“

Ella fastholder Adams blik og holder vejret. Hans ånde krystalliseres i kulden imellem dem. Han rynker vantro på næsen.

Hun burde ikke drille ham sådan. Som den lille og buttede version af sin høje, flotte og blot et år ældre storebror får Adam nok af den slags fra andre. Hun af alle burde være sødere ved ham.

„Du skal ikke tro på et ord, hun siger,“ advarer Noa sin lillebror. Ella smiler let. „Hvad ved du, Noa? Du har ikke en.“

Noa sparker til sneen, og den før uberørte dyne flyver op som små fjer. „Selvom jeg ikke har en, kan jeg godt have set en,“ giver han igen og sparker denne gang til et ungt træ.

Hun vender sit blik mod Noa med et løftet øjenbryn. „13 år og allerede en mand? Tilgiv mig, hvis jeg ikke tror dig.“ Hun ser tilbage på Adam. „Man skal ret tæt på, ser du. Man må være modig. Hvis man vil se tænderne i en kvindes underliv, skal man være tæt nok på til at blive bidt.“ Hun bider efter ham.

Adam blinker nervøst ved hendes bevægelse, men vrænger så ansigt.

„Du er fuld af løgn, Ella,“ siger Noa og kaster en håndfuld sne på hende. Det bliver hængende i de pelsede kanter på hendes hue og frakke.

„Jeg kan bevise det!“ Hun kaster sne tilbage efter ham.

„Kan jeg være fri?“ griner Noa.

Ella ignorerer ham og nærmer sig igen Adam. „Tænderne kommer frem hver måned ved fuldmåne og gnaver i kvinders underliv. Jeg har fået dem. Der er blod mellem mine ben.“ Hun løfter forsigtigt op i sine knælange skørter og frakke, så man kan se de snehvide, løse underbenklæder, der er fastgjort i livet og bundet med silkebånd over hendes knæ ved toppen af de sorte, knappede læderstøvler. Oppe, hvor hendes ben mødes, er der en lille rosenrød plet midt i alt det hvide.

„Du er altså ulækker!“ udbryder Adam.

„Nej, jeg er ikke. Mor siger, det betyder, jeg er en kvinde, og at mænd nu vil være efter mig. Fordi jeg er smuk og frugtbar. Hun siger, jeg skal passe på.“

„Der ingen mænd, der vil have en 12-årig,“ siger Noa.

„Og slet ingen, der vil have en med tænder i underlivet.“

„Jeg sagde, du ikke skulle tro på hende, Adam.“

„Hvis der er blod, må der være tænder,“ forsvarer han sig.

En latter som et dusin bjælder kommer ud af Ellas mund, og den høje lyd bliver kastet mellem træerne i den tavse skov. Hun holder sig for maven, og hendes øjne bliver våde, mens bjælderne fortsætter med at ringe.

„Hvad sagde jeg,“ smiler Noa selvtilfreds.

Adam smiler ikke. Hans hænder er knugede og tænderne sammenbidte. En let vind får hans brune krøller til at danse. Det er som om, vinden puster til ham for at få ham til at gøre, hvad hans krop så gerne vil. Med al sin styrke kaster han sig i Ellas retning. Da han vælter hende, stopper hendes latter med ét.

Sneen tager stødet fra den hårde landing. Hun er kun lige kommet sig over overraskelsen, da hendes bjælder lyder igen.

„Du skal ikke grine af mig!“ siger Adam hidsigt og holder hende fast med benene, mens han med den ene behandskede hånd tværer sne i munden på hende. Hun hoster, og Noa tager fat i sin bror. Adam overgiver sig ikke, men griber fat i den høje, brune krave på hans frakke. Noa mister balancen og lander oven på dem begge. Adam giver stadig ikke slip. Ella kradser i hans ansigt, Adam slår efter sin brors bryst, Noa bider i Adams hånd. Arme og kroppe bliver til ét stort væsen, der ikke kan få vejret og forvandler den rene sne til brunt snask i kampen på skovbunden.

„Jeres far slår jer ihjel,“ får hun sagt med sin første dybe vejrtrækning. Det virker. Påmindelsen om Greven får brødrene til at holde inde. „Hvis I kommer hjem helt mudrede til, kan han ikke undgå at regne ud, hvor I har været. I får med bæltet som den mildeste straf, og så kommer I helt sikkert heller ikke med til København.“

„Skoven var din idé,“ indvender Adam, men uden megen overbevisning og stadig stakåndet efter kampen.

„Jeg har ikke lige så meget på spil,“ siger Ella og tager en dyb indånding. „*Min* far ville aldrig lægge hånd på mig. Han har heller ikke noget at tage fra mig – bortset fra skoven.“

Drengene ruller til hver deres side og ligger på ryggen ved siden af hende. De stirrer op mellem de bladløse trækroner på den grå vinterhimmel. Til sommer vil de lysegrønne bøgetræers dække beskytte dem. Nu er træerne nøgne og kolde.

„Er I aldrig bange?“ spørger Adam.

„For at blive opdaget?“ spørger hun. „Så længe vi er børn, er det kun vores forældre, vi står til regnskab overfor. Jeg har aldrig hørt om et barn, der skulle betale bod for at tage herud.“

„Nej, det var ikke det, jeg mente,“ siger han. „Er I aldrig bange for, at historierne er sande?“

„Ti stille,“ svarer Noa.

„Jeg synes ikke, vi skal tage herud igen,“ siger Adam. „Jeg siger det til far, hvis I ikke stopper.“

Ella løfter sig op på albuerne. „Du kan bare lade være med at tage med.“

Adam rækker tunge af hende. Det er svar nok. Hvor hun og Noa går, der går Adam og omvendt. Sådan har det altid været, og sådan vil det altid være.

„Jeg mener det,“ vedbliver Adam.

Ella ser alvorligt på ham. „I skal nok få set verden. Hvad med mig? Du kan ikke tage vores eventyr fra mig, Adam. Hvad har jeg så tilbage?“

„Kan din far ikke tage dig med på handelsrejse til Frankrig? Eller Preussen eller måske endda kolonierne?“

Hun er tavs.

„Nej, det vil han nok ikke,“ svarer Adam sig selv.

Noa rejser sig op. Han rækker hænderne ud, en til hver, og de hiver sig op og tørrer det værste snavs og sne af hinanden. Noa begynder at gå tilbage i retning af byen. Adam og Ella tripper efter.

På linje med hinanden igen går Ella i midten, og hun tager dem begge i hånden. Sådan bevæger de sig mellem træer, der ikke har set andre mennesker end dem. Hun begynder at svinge sine

venners arme. Hendes hoved vugger med det blonde hår svajende fra side til side i rytme, og hun synger med en stemme så klar og lys som vinterkulden:

„Vind, oh blæs, for min kærlighed,
glem ham ej i hans nød.
Ak, han har glemt vor kærlighed.
Han husker intet i sin død.

Sne, oh fald, dæk ham varm og blød.
Lad ej hans genfærd se,
hvad lurder over hans grav så blød.
Beskyt ham i din sne.

Koldt blod, du tog min kærlighed,
du kan ej få hans sjæl.
Vind og sne, de hjælper mig,
hjælper mig slå dig ihjel.

Trodsens Gud, han skabte dig,
tro ej han hjælper nu,
min kærlighed beskytter mig,
du misunder os i smug.

Du kan aldrig få vor kærlighed...“

„Stop,“ beder Adam, „vil du ikke nok?“

„Men jeg er ikke færdig med sangen.“

„Du prøver bare at gøre mig bange,“ siger Adam.

„Det var dig selv, der bragte historierne op,“ svarer Ella.

Noa stopper op og stirrer mellem træerne. Lidt sne er begyndt at dale. Han spejder mellem træerne hele vejen rundt om dem, men finder tilsyneladende ikke, hvad han søger. Hans uro står i skarp kontrast til det rolige landskab.

„Hørte I det?“

„Jeg hørte ikke noget,“ svarer hun, og Adam ryster på hovedet.

Noa hiver sin lille juvældækkede kniv frem.

„Du er ikke sjov, jeg skal nok stoppe med at synge, hvis du dropper det der.“

„Hvad så du?“ spørger Adam.

„Han så ikke noget,“ insisterer Ella. „Han prøver bare at få os til at tro, at der er et koldblodsdyr, for sjov. Og det er ikke sjovt, Noa.“

Noa sender hende et hårdt blik, og hun tier.

„Kom,“ siger han.

Han begynder at løbe. Adam og Ella følger hans eksempel og løber lidt usikkert i retning af byen. Kun Noa tager beslutsomme skridt. Hans frygt smitter af på hende, og hun begynder at løbe med samme målrettethed. Adam bliver grebet af de andres tempo og følger stadig mere panikslagen med. De ser ikke på hinanden – de ser fremad, hvor sneen nu falder tættere. Den kolde luft gør ondt i Ellas lunger. Hendes skørter prøver at komme mellem hendes ben, men hun sænker ikke farten. Hun prøver at hive op i dem så godt som muligt, men lagene af stof bliver ved med at glide ud af hendes behandskede hænder.

Noa stopper pludselig op, og de er ved at løbe ind i ham.

„Gule øjne. Hvad end I gør, hold blikket nede!“ siger han og løber i en anden retning.

Denne gang løber de ikke særligt langt, før de stopper igen. Det er ikke kun Noa, der ser den denne gang, selvom sneen nu falder så tæt, at de kun kan se ti træer frem. Omridset af en næsten to meter høj koldblodsulv kommer imod dem. Ella undertrykker et skrig, og brødrenes stramme læber antyder, at de gør det samme.

Ulven kommer roligt imod dem, og de bakker forsigtigt. Den ser sygelig ud, med pelsen afskallet i spredte totter. Selv på afstand er dens øjne fangende. I takt med, at den kommer tættere på, kan hun se dens grågrønne krybdyrskind under den tynde pels. Hvordan er den kommet tættere på? Hun må være stoppet med at bevæge sig.

Ulven ser ikke længere hverken syg eller svag ud, men stærk med tydelige muskler, der flekser over dens ryg for hvert langsomme skridt, den tager. Dens øjne er gule med en labyrint af sorte snoninger, der fører hende ind til dens ovale pupiller.

Ella kan høre sneen bag sig knage under fødder, der løber væk. Ord bliver råbt, men hun forstår dem ikke. Koldblodsulven er så tæt på, at hun kan høre en dyb hvislen fra dens mund. Dens ånde krystalliseres ikke i kulden. Hun tager et skridt frem. Den stikker sin tvedelte tunge ud og ind igen. Så glat og skinnende en tunge. Hun kan næsten røre væsnet. Den bukker hovedet, så de er i øjenhøjde. Der lyder flere råb bag hende, men hun kan ikke længere afkode dem. Hun rækker hænderne ud for at tage imod ulven. Pelsen er tynd og stiv, og dens skind er koldt.

Fra øjenkrogen registrerer hun, at Noa står ved siden af hende og ulven. Den ænsrer ham ikke. Hun får lyst til at dele oplevelsen

med Noa. Han skal mærke, hvordan den føles. De fangede engang en hugorm, og det føles lidt sådan, men mere kraftfuldt. Den er så kraftfuld.

Noa løfter sin kniv.

Ella bliver revet ud af sin trance med et stød, der løber igennem hele kroppen, og virkeligheden overvælder hende. Verden omkring hende står så skarp, at hun næsten ikke kan rumme den på en gang. Selv med alle indtrykkene er det første, hun opdager, ikke, hvad der er omkring hende, men hvad der mangler. Adam er væk. Han må være flygtet.

Noa og Ella er begge helt nær ulven.

Hun anstrenger sig for at fokusere på, hvad Noa laver. Han jager kniven det sidste stykke ind i koldblodsulvens kind. Hun når lige at forstå, at Noa har angrebet for at forhindre den i at overtage hendes sind, da blodet sprøjter hende i ansigtet. Det finder vej til hendes øjne og mund, og hun lukker begge, men for sent. Blodet er tykt og koldt. I blinde spytter hun det ud. Før hun hiver vejret ind, kommer hun til at synke. Hendes brækrefleks bliver kildet af det tykke blod. Det smager sødt og af jern som en for gammel blodpølse, hun engang kom til at spise.

Hun fjerner blodet fra sine øjne og ser atter op. Koldblodsulvens kæbe omfavner Noas overarm. Hans kniv sidder stadig i dens kind. Noa har altid virket så stor og stærk – nu ser han lille og skrøbelig ud.

Hun vil komme ham til undsætning, men opfatter så, hvad det er, han igen og igen råber til hende: „Løb, Ella. Løb! For Guds skyld, løb!“ Han hulker mellem ordene, og hun tøver.

Ulven drejer øjnene mod hende. Hun når at se væk.

„Løb!“ råber han.

Hun løber.

Sneen falder så tæt, at træerne næsten udviskes. Hun er bange for at løbe ind i et af dem, men sænker ikke farten. Hun blinker for at holde øjnene fri for sne. Hun har problemer med at holde dem åbne og blinker endnu mere for at modkæmpe sløvheden, der river i hende. Træerne er slørede og vakler. Det hele snurrer, og det summer for hendes ører. Hun sætter stadig et ben foran det andet, men har svært ved at vurdere, om hun stadig går lige. Smagen af ulvens blod vokser i hendes mund. Små nåle prikker i fingerspidserne. Hun giver efter for tyngden i sine øjenlåg et øjeblik, men kan ikke få dem op igen. Benene svigter.

I sit sind fortsætter hun med at løbe og løbe og løbe.

KAPITEL 1

Bordet er dækket næsten lige så fornemt som dengang før i tiden. I den dæmpede belysning fra tællelysene lægger man dårligt mærke til, at væggene trænger til nye tapeter. De trearmede lysestager og sølvtøjet er nypudsede og skinner i skæret fra flammerne, og den hvide dug er sprød og glat efter grundig strygning.

Ella og hendes mor har brugt hele dagen på bordet og middagen. Det er ikke længere så ofte, de får gæster.

„Jeg gad vide, hvad han vil,“ sagde hendes mor under forbedelserne. „Han var meget ivrig for at komme. Det er selvfølgelig også mange år siden.“

Bordet er dækket efter lineal. Deres sidste fine porcelænsstel er dekoreret med gule blomster og guldkant. Moderen har placeret årets første påskeliljer på midten af bordet for at fremhæve mønstret på tallerknerne.

„I har indrettet jer smukt,“ siger General Roberto Castaños i døråbningen til spisestuen.

Ella, som står klar til at tage imod ham, nikker som tak.

„Gode Gud, De er blevet voksen,“ tilføjer han.

Hun nikker igen.

Roberto, hun og forældrene sætter sig til bords.

„Jeg er glad for, De synes om vores nye hjem, gamle ven,“ siger Ellas far. „Min kære hustru fortjener i sandhed Deres beundring. Huset er måske noget mindre end det forrige, men det er næsten lige så godt.“

De holder inde med småsnakken, mens tjenestepigen serverer suppen. Efter hun har forladt spisestuen, siger Ellas mor: „Og vi behøver kun én tjenestepige, nu der ikke er så mange rum at tage sig af. Hun er en god pige. Alt det vrøvl, jeg havde med så stor en stab, virker fjollet nu. Jeg siger Dem, General, én dygtig pige i huset er bedre end et dusin umotiverede tjenestefolk.“

„Kald mig Roberto,“ siger han. „Syv år mellem gamle venner gør ingen forskel.“

„Fortæl os om Deres eventyr,“ beder Ellas far. „Jeg er sikker på, Elisabeth vil nyde at høre om den store verden.“

„Vil De høre om mine rejser?“ spørger Roberto henvendt til Ella. Hun nikker.

„Jeg husker, hvor gerne De ville med mig, da De var barn,“ siger Roberto. „De ville være ambassadør.“

„Det er mange år siden,“ siger hun og ser ned i suppen, mens hun langsomt fylder skeen op. „Selv da vidste jeg dog, at det var tvivlsomt.“

„Elisabeth skal tidsnok gøre en ung mand lykkelig,“ komplementerer moderen, „19 år er ingen alder. Når den frygtelige sag er glemt, er jeg sikker på, at en ung mand nok skal sætte pris på hendes smukke ansigt. Hvis du stadig ønsker at rejse, søde, er jeg sikker på, at Roberto kender fremtidens ambassadører. Gør De ikke, Roberto?“

„Jovist,“ svarer han og løfter sit vinglas. „Der er et par ugifte mænd med stort potentiale for embedet.“

„Jeg behøver ikke at rejse,“ siger Ella med opmærksomheden rettet mod sin suppe.

„Jeg kender også nogle gentlemen inden for militæret,“ foreslår Generalen.

Ella svarer ikke. Hun fokuserer stadig på suppen. Moderen bevæger sig uroligt. Hendes far rømmer sig.

„De unge soldater er nu heller ikke, hvad de har været,“ prøver hendes far at sige i et muntert tonefald. „I vores tid var det at være soldat en alvorlig sag. I dag gør de det bare for uniformerne.“

„Det kan tidsnok blive en alvorlig sag igen,“ indvender Roberto og tager så stor en slurk af sit vinglas, at det er tomt, da han sætter det på bordet igen.

„Jeg tror, det er en snak til sherryen,“ smiler faderen. „For nu bekymrer vi os mest om at finde en god mand til vores skønne datter.“

„Jeg behøver ikke at blive gift endnu,“ siger Ella tørt.

„Hun er sådan en stor hjælp med det huslige,“ siger moderen til Roberto, „så kærlig og pligtopfyldende.“

„Jeg vil bare gerne blive hos jer!“

„Se, hvad jeg sagde,“ siger moderen og giver hendes hånd et lille klem, „så kærlig og pligtopfyldende.“

„Var det Orienten, De var udstationeret til?“ vender faderen tilbage til emnet.

„Det var lige efter, vi så hinanden sidst,“ fortæller Roberto. „Men jeg har været i Frankrig de sidste fem år. Skøn vin. Både denne vin og i Frankrig.“

„Skål på det.“

***

Ella presser fingrene ned i jorden. Den er kold og fugtig. Nattefrosten slap sit greb om haven for en uge siden, og det er nu, blomsterfrøene skal sås. Hun holder hånden nede i jorden, selvom kulden er begyndt at stikke, som var jorden fyldt med nåle. Hun bøjer sin krop forover og læner vægten frem, så hånden graves dybere ned i mulden.

„Det er en ny måde at så på,“ siger en dyb stemme bag hende.

Ella trækker hurtigt hånden til sig og ser op på Roberto. Han står med et glas vin. Hans småbuttede kinder er nybarberede, og bakkenbarterne står skarpt. De er den eneste del af hans hårpragt, der stadig er helt sort. Hans hår har grå stænk og er på tilbagetrækning mod toppen.

„General Castaños,“ hilser hun og retter sig op.

„Roberto,“ retter han. „Kan jeg sætte mig?“

Før hun når at svare, sætter han sig på græsset ved hendes side og ser sig omkring. De er alene i den velholdte have. „Deres forældre lyver for Dem.“

Hun ser overrasket på ham.

„De har ingen penge tilbage,“ fortsætter han.

„Vi klarer os.“

„Der er ingen, der har villet handle med Deres fader, siden Greven sortlistede ham. Siden...“

„Siden jeg var skyld i *hans* død.“ Hun ser udfordrende på ham.

Han smiler skævt. „Dér er den guddatter, jeg husker og holder af. Vin?“ spørger han og rækker hende glasset.

„Nej, tak.“

„Vær nu ikke så uselskabelig, jeg har selv skænket det til Dem.“ Han holder stadig glasset frem. Hun ser på det og på ham. Han giver ikke op.

Hun tager imod glasset og drikker halvdelen. Det har en eftersmag af blodpølse.

„Jeg kan hjælpe Deres forældre,“ siger Roberto. Han tager glasset ud af hendes hånd og tømmer resten af dets indhold i jorden ved siden af dem. „Men det bliver ikke så let. Sådanne summer er mere end, hvad er passende at modtage fra en ven. Deres forældre ville ikke lade mig hjælpe direkte med deres gæld, selv hvis jeg tilbød dem.“

„Gæld?“ siger hun, og hendes tunge prikker let ved bevægelsen.

„Men jeg kan hjælpe indirekte,“ fortsætter han, som om han ikke har hørt hende. „Lad mig assistere Dem i at være der for Deres forældre.“ Han tager hendes hænder i sine. Ella vil trække dem til sig, men opdager, at hun ikke har kræfterne til det. Det prikker nu også i hendes fingerspidser. „Deres forældre vil nok ikke gå med til det i første omgang, men det er for deres eget bedste. Og *Deres*.“ Det slører for hendes øjne, og Robertos hoved er begyndt at svaje og bølge for hendes blik. „Fokuser på mine øjne, Ella.“

„Hvad har De givet mig?“ mumler hun.

„Mine øjne, Ella,“ insisterer han, „ellers besvimer De ligesom dengang ude i skoven.“

„Hvordan ved De...“

Hun færdiggør ikke sætningen. I stedet lykkes det hende at finde hans øjne. Verden stopper med at snurre, men hun føler sig ikke længere forbundet til virkeligheden.

„Kom med ind i mine minder,“ siger han. Hans pupiller er sorte og bundløse. Som en anden verden.

Roberto er en ung mand, slank og med fuld hårpragt. Han står ved siden af hende på kanten af en kløft over havet. Det stormer, men de er for højt oppe til at blive ramt af dråberne fra det oprevne hav, der kaster sig mod kløften under dem igen og igen. Han ser bange ud.

Ella vender sig og ser en stor lejr bag sig med soldater, der løber rundt og prøver at holde teltene på plads i stormen.

„Hvad sker der?“ spørger hun forvirret.

„Jeg skulle have været i min første kamp i dag,“ svarer den unge Roberto. „Spaniens flåde er på vej.“

„Hvor er den engelske flåde?“

„Størstedelen er i de britiske kolonier. Resten er derude.“ Han peger. „De regner ikke med at kunne stoppe dem alle. Vi skal tage imod dem, der slipper forbi. Men de kommer ikke.“

„Er det ikke godt?“

„Hvis de kommer, skal jeg slå mine forældres folk ihjel.“

„Præcis.“

„Men jeg er skuffet.“ Han vender sig imod hende. „Der er noget galt med mig. Jeg er skuffet over ikke at kunne forsvare mit nye land fra mine forældres land. Jeg er skuffet over ikke at kunne forsvare dem, jeg elsker her. Som om mit liv er mere værd end mine forfædres.“

„Det er mere værd!“ råber hun mod vinden. „Dine forfædre er døde. Det er nobelt af Dem at ville beskytte Deres eget hjem.“

Han tager hårdt fat om hendes skuldre. „Der er intet nobelt i at slå ihjel! Min skuffelse er forfængelighed. Jeg er skuffet over ikke at kunne blive en helt, men der er ingen ære i drab.“

„De tager fejl.“

„De tager fejl!“ råber han og svinger hende ud over kanten.

Hendes mave mister tyngde, og hendes indånding er uendelig, mens hun ser Roberto forsvinde over sig.

Ella borer sine fingre ind i Robertos jakke. Da hun opdager, at han ikke kan stoppe hendes fald, eftersom hun ikke falder, løsner hun sit greb. Hun kan høre sin puls, men er ikke varm, som hun ville forvente, når blodet løber så hurtigt igennem hende. Tværtimod er hun kold. Luften rammer hende som en vintervind og ikke som den forårsbrise, hendes fornuft fortæller hende, det er. Hun trækker vejret unødvendigt dybt, og det tager hende en del vejtrækninger, før hun føler, lungerne bliver ordentligt fyldt.

„Det var en god begyndelse,“ siger Roberto roligt. „Og Deres helbred ser ikke ud til at have taget skade.“

„Hvad var det?“ hvæser hun.

„Koldblod. Meget mindre end den mængde De indtog fra koldblødsulven. Tydeligvis ikke nok til, at De kunne gøre mere end at observere. Men De har stort potentiale og kom dybt ind i mit sind. Næsten alle andre ville være blevet frygteligt syge. Død i værste tilfælde.“

„Kunne De have slået mig ihjel?“

„Det var højst usandsynligt, nu De allerede har overlevet koldblødet én gang,“ siger Roberto roligt.

„Jeg var syg i en måned!“

„Det var også en meget stor dosis, og man skal ikke undervurdere virkningen af sorg. Koldblod er tæt forbundet til indtagerens eget sind og følelser. Men jeg er overbevist om, at man kan kontrollere det.“

Ella knuger hånden om graveskeem ved sin side og samler tanker nok til at spørge i en nogenlunde rolig tone: „Hvad er De ude på, General Castaños?“

„Det skal jeg fortælle Dem. Jeg har fået tilladelse til at oprette en ny specialenhed af soldater med formålet at forsøge at udnytte koldblodets evner til militærbrug bag fjendens linjer. Målet er at indsamle afgørende informationer uden at blive sporet. Informationer der kan betyde mere end de største krigsslag. Napoleon er notorisk med at indsamle informationer, og vi bliver nødt til at følge med. Den unge mand, du mødte ved skræntens kant, han var naiv at tro, at han kunne gøre en forskel. De, Elisabeth, kommer til at gøre en forskel,“ fortæller han. „Jeg hverver unge mennesker som Dem selv, der kan klare blodets... virkning. Jeg havde helst holdt Dem fri, men det har ikke været en let opgave at finde egnede kandidater. De er den eneste, der har overlevet et møde med en koldblodsulv.“

„Adam overlevede også,“ indvender hun, men ved, så snart ordene har forladt hendes mund, at argumentet ikke hænger sammen.

Roberto ryster ganske rigtigt på hovedet. „De misforstår. Det handler alt sammen om blodet. Han løb. Det er han ikke den første, der har gjort over for et koldblodsdyr. De, derimod, var dækket af blod og overlevede.“

„Jeg må skuffe Dem. Jeg agter ikke at blive soldat.“

„De agter heller ikke at blive gift. Hvad vil De i så fald?“

„Jeg vil blive her. Hos mine forældre.“

„Det bliver ikke længe,“ spår han. „Hvis der ikke snart sker noget drastisk, vokser Deres forældres gæld sig stor nok til, at

De må forlade huset, hvor beskedent I end tror, det er. Der er kun én løsning. De, frøken, må tage imod mit tilbud. Deres løn vil være betydeligt højere end en normal kadets honorar og nok til at holde Deres forældres økonomi oven vande. Deres forældre vil få den ekstra indkomst og ikke have Dem at forsørge. Tro mig. Jeg fortæller Dem kun sandheden.“

Ella ser tavst på Roberto. Hun vil gerne sige ham imod og kalde ham en løgner, men selvom hendes forældre har skånet hende for sandheden, har hun stadig anet skyggen af den i de revnede vægge i huset.

„Lad mig om at overbevise Deres forældre,“ siger Roberto efter at have tolket svaret i hendes tavshed.

Han rejser sig og lader hende alene med frøene og jorden.

KAPITEL 2

Hendes mors tårer og fars sammenbidte mund er det sidste, hun ser, inden Roberto binder det sorte stof for hendes øjne. Der er ikke mere at sige mellem dem. Tusind lykønskninger, ømheder og afskedsord er blevet udvekslet. Roberto har givet lige så mange forsikringer og beroligende løfter. De tror ham, hendes forældre, når han siger, at hun vil vende sikkert tilbage til dem. Den samme Elisabeth, som de kender og elsker, blot bedre rustet til fremtiden.

Udadtil hedder det sig, at hun skal på skole for unge kvinder, hvor hun skal udmærke sig i sprog og musik. Selvom hendes forældre gentager denne historie over for alle, der vil høre den, ved de godt selv, at det ikke er sandt. Historien om skolen har de og Roberto skabt i fællesskab, og de kender hver en detalje af skolen for unge kvinder. For hver gang de fortæller om skolen, står løgningen mere klar, og sandheden bliver for en stund glemt. Det har været sært beroligende for Ella at høre sin mor fortælle folk om hendes fremtid, som om den var umiddelbar og fastlagt.

Roberto fører hende ud af moderens arme, ud gennem hoveddøren og ned ad stien til vejen, hvor vognen venter. Ella lader ham styre hvert skridt.

Hun kan lugte hestene. Anspændtheden tykner luften, men dyrene mærker intet til det. De står afslappet og tygger. Roberto

leder hende ned for enden af vognen og fører hende op ad et par trin. Hun sætter sig på træbænken til venstre.

„Her,“ siger han og lægger et tæppe i hendes skød. „Læg det om Dem, det bliver en lang tur.“

Hun kan høre ham gå langs vognen og op ved kuskæsædet. Det giver et ryk i vognen, da hestene begynder at trave. Det er ikke en fin vogn som dem i byerne – det, der møder hendes fingre, er ikke malede, glatte overflader, men nøgent træ. Vognen er stor og rolig, bygget til mere ujævnt terræn end byens flade veje.

Noget bevæger sig ved hendes side. Hun giver et lille spjæt fra sig, selvom hun burde være forberedt – Roberto fortalte hende, at der ville være andre fra delingen ventende i vognen.

„Bare rolig,“ siger en ung mandsstemme ved hendes side. Hans dialekt bærer en svag bondsk tone, men den er ikke udpræget. Han gør sig umage med at udtale alle ordene og ikke sluge halvdelen af stavelserne, som nogen bønder gør. „Mit navn er Johan Dahl,“ siger han, „og Deres?“

„Jeg hedder Elisabeth Skovgaard,“ svarer hun, „men Elisabeth er fint.“

„Mit navn er Louise Moslund,“ siger en ung, dannet kvindestemme. „Og min søster, Henriette Moslund, er her også.“

„Goddag,“ snøfter en lidt lysere stemme.

„Goddag,“ svarer Ella.

Ingen siger mere, og i stilheden, hvor der kunne have været spørgsmål om, hvor de bliver ført hen, og hvornår de kan forvente at se deres familie igen, lyder kun hestenes hove. Henriette snøfter engang imellem, og når det udvikler sig til gråd, tysser Louise trøstende og insisterende.

Efter hvad der føles som nogle timer, stopper de. Roberto hopper ned og går langs vognen på noget, der lyder som en grussti. Da han vender tilbage, hjælper han endnu en person op i vognen. Vedkommende sætter sig over for Ella med et suk.

„Er der nogen, eller har I fået bind for både øjne og mund?“ spørger den nye med en dyb, dannet, fransk accent, da vognen igen sætter sig i bevægelse.

„Vi er fire her,“ svarer Ella ham. „Mit navn er Elisabeth Skovgaard.“

„Jeg er Henri Dubois,“ siger han uden at udtale h’et. „De må være meget bange for, at vi hopper fra i sidste øjeblik, siden vi ikke må se hinanden, før det er for sent at løbe væk.“

En sær tavshed følger.

„Jeg prøver at give Dem hånden,“ siger han.

Hun rækker pligttopfyldende hånden frem i den tomme luft. I starten mærker hun intet, men da noget strejfer hendes ene fingerspids, giver det et lille spjæt i hende. En mandehånd med blød, uspoleret håndflade griber hendes. „Godt at møde Dem, Elisabeth.“

Henri hilser på de andre en for en og insisterer også på at give dem hånd, selvom det foregår efter samme forvirrende fremgangsmåde.

De sidste fem bliver samlet op fra det, der må være kasernen, for de er modsat Ella, Johan, Louise, Henriette og Henri konstabler, omend de er lige så nervøse som de andre i vognen. Ham, der sætter sig ved Ellas side, er anspændt og akavet. Hans stive bevægelser, når vognen rykker sig, smitter og gør hende lige så nervøs.

Som resten af gruppen i vognen er konstablerne ikke særligt snakkesalige, og selvom Henri prøver at starte en samtale og holde den i gang, falder forsøget til jorden. Snart hersker tavsheden, og hun lader sig rokke i søvn af vognens rytme.

***

Hun vågner med et sæt og retter sig op. Hendes øjne er åbne, men da de er tildækkede, tager det hende et øjeblik at indse. Det er umuligt at vurdere, hvad tid på dagen det er, og i hvor lang tid de har kørt. Vognen er stoppet.

Til gengæld kan hun lugte sine omgivelser. Der er ingen støv fra vejen i luften, men en svag, frisk og sødlig kompostlugt fra skovbunden. Hun trækker vejret dybt ind. Lugten fremmaner eventyr med Noa og Adam, stærke nok til at få en lille del af hende til at tro, at hvis hun fjerner det sorte bind, vil deres ansigter møde hende.

„I kan fjerne bindet nu,“ ekkoer Roberto hendes tanker.

Ella river stoffet af, men der er ingen Noa og Adam. Der er skov og rødgyldent solskin. De hvide anemoner ligger som et tæppe i skovbunden og suger aftensolens sidste stråler til sig gennem løvskovens tynde kroner. De slanke bøge- og birketræer fører hendes blik opad mod skovens sart lysegrønne forårskrone, som var de søjler i en kirke. Elm-, kastanje- og egetræer kræver deres plads her og der med tykke stammer og krogede grene, som gamle trolde der har sat sig for at hvile og med tiden er blevet opslugt af skoven.

Hun er som den første ude af vognen og plukker en anemone. Hun fjerner en dråbe på et af dets syv små kronblade med en fingerspids.

Der er ingen anemoner dér, hvor mennesker bestemmer i haverne og markerne. Det er som at hilse på en gammel ven.

„Hvor er de smukke,“ siger Louise bag hende.

Ella vender sig og ser den unge kvinde. Hun har brunt, opsat hår og er iført en lyseblå kjole bundet under brystet og med små ærmer og blonder lavet af luftigt næsten gennemsigtigt stof. Louises ansigt er fyldt af forbløffelse.

„Det er anemoner,“ siger Ella.

„Jeg har aldrig set så mange træer i hele mit liv,“ måber Henriette, der træder frem bag sin søster. Henriettes hår er en tone lysere end Louises, og hun er et halvt hoved lavere. Hun har større barm og blødere træk.

Henri ligner rigtig nok en franskmand med en let mørkere lød end de andre og mørkebrunt hår – Sydfrankrig måske. Han er høj og slank og i lige så fine klæder som søstrene, i mørkeblå jakke med høj krave og stift stof. Johan er beskedent klædt på i lærredsbukser, men i en nyrøget, hvid skjorte. De sidste fem kadetter fra kasernen er i uniformer bestående af røde jakker, blå bukser og sorte støvler. Niels Qvist, hendes akavede sidepartner på turen, har glat, blondt hår trukket skarpt til den ene side. Han har lange lemmer og er en smule duknakket, hvilket får ham til at se ranglet ud trods uniformen.

„Jeg har ofte set så mange træer,“ svarer Henri Henriettes fascination. „Mine forældre ejer en frugtplantage.“

„De plantager, jeg har set, minder på ingen måde om dette,“ indvender Louise. „Der står træerne på lige linje med plads nok

imellem til at kunne overskue nøjagtigt, hvor man er over alt i plantagen. Her kan man fare vild i alle retninger.“

„Hvor kender De skovblomsterne fra?“ spørger Henriette Ella.

Hun kan mærke de andres øjne på sig. „Jeg havde en botanikbog med skovens vilde planter, som jeg studerede meget som barn,“ svarer hun, hvilket ikke er løgn, men heller ikke hele sandheden.

„Det skal nok komme Dem til gode,“ siger Roberto og blinker til hende. Hun lader anemonen falde mellem sine fingre.

„Er vi her? Ved lejren?“ spørger Johan.

„Nej, men det er ikke længere nødvendigt med bind for øjnene,“ svarer Roberto. „Som kadet Moslund så rigtigt har bemærket, kan man let fare vild i skoven. Der er lille risiko for, at I vil kunne finde vej herfra.“ Han går op i vognen og henter noget frem. „Vi slår lejr her for natten. Der venter endnu en lang rejsedag i morgen.“ Han kaster et sammenpakket telt ned til dem, og de åbner det tøvende. „Fire af jer kan sove i dette. Resten kan sove i vognen.“

Glæden over at have fået bindet fra øjnene dæmpes af hans ord, og skovens uendelighed virker i det øjeblik mere som et fængsel end frihed. Tavsheden lægger sig som en dyne over gruppen, mens de gør klar til natten.

Måske er det uglens kald, der vækker hende. Hun ligger lidt og stirrer ud i mørket fra sin soveplads på vognens gulv. Hendes øjne vænner sig hurtigt til mørket. Månens kolde lys finder vej til der, hvor hun ligger. De tunge vejrtrækninger omkring hende er beroligende blandt nattens lyde. Hun var ikke sikker på, hvordan hun ville reagere på at være tilbage under kronerne, men det giver hende blot en let drømmende fornemmelse, som er hun vågnet i et minde.

Hun vender sig forsigtigt på de hårde brædder og opdager, at Johan, som burde ligge og sove ved hendes side, er væk. Hun sætter sig op, og tæppet falder af hende. Stilhed. Hun kan ikke høre ham. Roberto understregede, mens de spiste aftensmad, vigtigheden af at blive i gruppen og ikke gå ud alene. Tror Johan ikke, det gælder, hvis man bare skal op og tisse i løbet af natten? Ella kan ikke komme i tanke om andre grunde til, at han skulle være væk.

Hun prøver at lægge sig til at sove igen. Johan kommer snart tilbage fra sin tur. Lige om lidt.

Hun sætter sig irriteret op igen. Han burde ikke være gået ud for sig selv, når Roberto sagde, de skulle blive i gruppen – trængende eller ej. Så måtte han bide pinligheden i sig og tage en med ud, selvom det så skulle være hende.

Hun kan heller ikke få øje på ham nede fra vognen. Hun går forbi teltet og spejder ind mellem træerne. Intet. Hun går tilbage til vognen og rundt om den.

Der er bevægelse i underskoven, men det er for langt væk til, at hun kan se nøjagtigt, hvad det er. Det må være Johan. Hun kan se hans skikkelse, men der er noget underligt ved hans overkrop.

„Johan!“ kalder hun højt ligeglad med, hvem hun vækker.

Han vender sig ikke.

Hendes skridt bliver længere og hurtigere. „Johan, vi må ikke forlade gruppen.“

Der er noget galt med hans overkrop.

„Johan!“

Det er som om, den bevæger sig selvstændigt fra resten af kroppen.

Silhuetten af hans hals bliver tykkere. Det er ikke hans hals, der vokser, men noget ved siden af. Gule øjne.

„Nej!“ skriger Ella og sætter i løb hen imod ham. De gule øjne skinner i måneskæret, da koldblodsdyrets knytævestore næb borer sig ind i Johans hals. Vinger længere end menneskearme folder sig ud fra Johans krop. Med næbbet om hans hals og de store kløer i hans mave prøver koldblodsørnen at lette.

Den slår med de store vinger, men Johan er for tung og letter kun lige med hælene. Hun når frem til rovdyret og dets offer, kaster armene om Johans mave og lader deres samlede vægt falde mod jorden. Koldblodsørnen slipper sit greb med både næb og kløer og flyver op mod månen og stjernerne.

Ella og Johan rammer skovbunden. Hun kan høre, de andre i lejren har reageret på hendes skrig.

Johan gurgler. Hun sætter sig op med hans hoved i skødet. Hans blik er stadig blankt, som om ørnen ikke har sluppet hans sind. Uanset, hvor meget hun søger hans blik, møder hans øjne ikke hendes. Han stirrer blot op i nattehimlen, mens han drukner i sit eget blod. Såret i hans hals er stort og mørkt. Febrilsk forsøger hun at dække det med sine hænder, men blodet pulserer ud mellem hendes alt for tynde fingre.

„Nej,“ hvisker hun og ryster på hovedet.

Johans ansigt ligner ikke sig selv længere. Noas træk overtager hans tomme dødsmaske. Hun klemmer øjenlågene hårdt i. En stemme beder hende om at løbe, og hun åbner øjnene igen. Ingen kalder.

„Nej, Noa,“ klynker hun, „ikke igen.“

Hun strammer presset om hans hals så krampagtigt, at hun et øjeblik tænker, at det er hende, der kvæler ham. Stadig løber blodet, sort i natten.

Da Henri som den første når hen til dem og falder på knæ, er Johan stoppet med at gurgle. Han ligner ikke nogen længere – ikke engang sig selv.

„Du kan give slip nu,“ siger Henri forsigtigt og løsner hendes klistrede fingre om det åbne sår.

En efter en kommer de andre til. De fleste bliver stående på afstand, da det går op for dem, hvad der er sket. Ella hører et gisp og ser Henriette bag et par af konstablerne. Hun dækker sig for munden og vender hovedet mod Niels' bryst. Han lægger armen om hende og lader hende hulke ind i sin skjorte. Louise møver sig forbi de omkringstående og sætter sig på hug ved siden af Henri. Hun tager Ella om ansigtet og får hende til at se sig i øjnene.

„Du skal nok komme igennem det her,“ siger Louise til hende. „Jeg kender dig ikke særlig godt, men jeg ved med sikkerhed, du kan klare det. Jeg ved det. Hører du?“

Hun nikker langsomt, og Louises hænder følger bevægelsen.

Henri skal til at hjælpe hende op, men Louise afbryder. „Hun kan godt selv,“ insisterer hun. „Kan du ikke også?“

Ella skubber forsigtigt Johans krop af sit skød, rejser sig op og går tilbage til lejren.